

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.03.2005, sp. zn. 33 Odo 1117/2003, ECLI:CZ:NS:2005:33.ODO.1117.2003.1

Číslo: 26/2006

Právní věta: Povaha ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. vylučuje, aby výše úroku z prodlení byla v občanskoprávních vztazích dohodnuta jinak, než stanoví právní předpis, který toto ustanovení provádí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.03.2005

Spisová značka: 33 Odo 1117/2003

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Úroky

Předpisy: § 517 odst. 2 předpisu č. 40/1964Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se vůči žalovanému domáhala zaplacení částky 190 174,80 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 42,5 % z částky 50 000 Kč od 17. 4. 2002 do zaplacení. Uváděla, že účastníci uzavřeli dne 24. 9. 2001 smlouvu o půjčce, na jejímž základě půjčila žalobkyně žalovanému 1 000 000 Kč a žalovaný se zavázal vrátit uvedenou částku žalobkyni spolu se 6% úrokem do 19. 10. 2001; pro případ nedodržení lhůty splatnosti byl mezi účastníky dohodnut úrok z prodlení ve výši desetinásobku diskontní sazby ČNB. Žalovaná částka představuje zbývajíc část dlužné jistiny ve výši 50 000 Kč spolu se sjednaným úrokem z půjčené částky (4931,50 Kč) a kapitalizovanými dohodnutými úroky z prodlení z jednotlivých již zaplacených splátek jistiny (135 243,20 Kč). Vedle toho se žalobkyně domáhala zaplacení dohodnutého úroku z prodlení z dosud nezaplacené části jistiny.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 7. 1. 2003 uložil žalovanému povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni 30 122,60 Kč, zamítl žalobu na zaplacení 160 052,20 Kč spolu se 42,5% úrokem z prodlení z částky 50 000 Kč od 17. 4. 2002 do zaplacení a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky. Vycházel ze zjištění, že účastníci dne 24. 9. 2001 uzavřeli smlouvu o půjčce, podle níž půjčila žalobkyně žalovanému částku 1 000 000 Kč a on se zavázal dluh vrátit do 19. 10. 2001 spolu se 6% úrokem. Pro případ, že dluh nebude ve sjednané lhůtě vrácen, zavázal se žalovaný uhradit žalobkyni úrok z prodlení ve výši desetinásobku diskontní sazby České národní banky z dlužné částky. Žalovaný žalobkyni plnil na dluh dne 25. 11. 2001 částku 50 000 Kč, dne 3. 12. 2001 částku 150 000 Kč, dne 13. 12. 2001 částku 200 000 Kč, dne 27. 2. 2002 částku 200 000 Kč, dne 15. 3. 2002 částku 50 000 Kč, dne 17. 4. 2002 částku 300 000 Kč a dne 6. 1. 2003 dal příkaz

k úhradě částky 50 000 Kč a úroků z jistiny ve výši 26 194,30 Kč ve prospěch účtu žalobkyně. Soud prvního stupně posoudil vztah mezi účastníky jako vztah ze smlouvy o půjčce podle ustanovení § 657 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném v době uzavření smlouvy. Uzavřel, že žalovaný svým příkazem k úhradě částky 50 000 Kč ve prospěch účtu žalobkyně splnil svou povinnost ohledně zaplacení poslední splátky dluhu i sjednaného 6% úroku z jistiny, který ode dne půjčky až do jejího splacení představuje částku 26 194,30 Kč (dluh v celkové výši 1 000 000 Kč spolu se sjednaným úrokem byl tedy ke dni rozhodování soudu již uhrazen), a žalobu ohledně požadavku na zaplacení dlužné jistiny a sjednaného úroku z půjčky tudíž zamítl. Za nevýznamnou pro své rozhodnutí považoval skutečnost, že žalobkyně žalobou požadovala toliko dlužný úrok ve výši 6% ročně z částky 1 000 000 Kč za období od 19. 9. do 19. 10. 2001, tedy úrok ve výši 4931 Kč. Smluvní ujednání účastníků o úroku z prodlení ve výši desetinásobku diskontní sazby stanovené ČNB posoudil soud prvního stupně jako odporující ustanovení § 517 obč. zák. a tedy neplatné podle § 39 obč. zák. Výslovné ustanovení zákona o tom, že výši úroku z prodlení stanoví prováděcí předpis, je kogentní povahy. Výše úroku z prodlení je jím stanovena závazně a nelze se od něj dohodou účastníků odchýlit. Jelikož dvojnásobek diskontní sazby ČNB činil ke dni počátku prodlení žalovaného 8,5 %, přiznal soud prvního stupně žalobkyni úrok z prodlení pouze v této výši, přičemž výpočtem dospěl k celkové výši úroku z prodlení v částce 30 122,60 Kč; ve zbytku žalobu ohledně požadovaného úroku z prodlení zamítl.

K odvolání žalobkyně M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 23. 6. 2003 zrušil rozsudečný výrok, jímž soud prvního stupně zamítl žalobu do částky 76 194,30 Kč, a řízení v tomto rozsahu zastavil; ve zbývajících částech (jíž byla zamítnuta žaloba co do částky 83 857,90 Kč a úroku z prodlení ve výši 42,5 % z částky 50 000 Kč od 17. 4. 2002 do zaplacení) tento výrok potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení v obou stupních. Vedle skutkových zjištění soudu prvního stupně, s nimiž se ztotožnil, vycházel dále ze zjištění, že po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně bylo dne 8. 1. 2003 na základě příkazu žalovaného připsáno na účet žalobkyně dalších 76 194,30 Kč a žalobkyně následně vzala žalobu v tomto rozsahu zpět. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud uzavřel, že vztah účastníků je upraven ustanovením § 657 obč. zák. Nesprávným však shledal závěr dovozující, že jistina byla žalovaným ke dni vydání rozhodnutí soudu prvního stupně v celé výši splacena. Peněžní dluh je splněn až připsáním částky na účet věřitele. Poslední splátka ve výši 76 194,30 Kč (představující 50 000 Kč splátku jistiny a 26 194,30 Kč sjednané úroky z půjčky) však nebyla v době vydání rozsudku soudu prvního stupně na účet žalobkyně dosud připsána. Poté, kdy uvedené částky byly na účet žalobkyně prokazatelně připsány, vzala žalobkyně žalobu v uvedeném rozsahu zpět a v důsledku toho odvolací soud rozsudek v této části zrušil a řízení zastavil. Ohledně úroku z prodlení se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že účastníci nemají možnost dohodnout si jeho výši jinak, než jak ji v souladu s ustanovením § 517 odst. 2 obč. zák. stanoví prováděcí předpis. Přestože zákon takovou dohodu účastníků výslovně nezakazuje, z povahy citovaného ustanovení zákona jednoznačně vyplývá, že se od něho odchýlit nelze.

Proti výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby do částky 83 857,90 Kč a úroku z prodlení ve výši 42,5 % z částky 50 000 Kč od 17. 4. 2002 do zaplacení, a proti nákladovým výrokům podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Vytýká odvolacímu soudu, že věc nesprávně právně posoudil, dovodil-li, že výši úroku z prodlení si účastníci smlouvy nemohou dohodnout, neboť je stanovena právním předpisem. Je přesvědčena, že odvolací soud vyložil ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. v neprospěch věřitele striktně gramaticky, aniž vzal v úvahu zásadu zakotvenou v Listině základních práv a svobod, že „každý může činit, co není zákonem zakázáno“ a aniž respektoval zásadní dispozitivnost ustanovení občanského zákoníku, zvláště pak jeho části týkající se závazkového práva. Dovolatelka má za to, že je v rozporu s právní logikou, aby ustanovení § 369 odst. 1 obch. zák. týkající se obchodněprávních vztahů bylo vykládáno tak, že možnost stanovit výši úroku z prodlení dohodou smluvních stran je jím zachována, a ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák.

dopadající na vztahy občanskoprávní bylo interpretováno jinak; na uvedeném nemůže podle ní nic změnit ani skutečnost, že zmíněné ustanovení obchodního zákoníku – na rozdíl od úpravy obsažené v občanském zákoníku – smluvní ujednání o výši úroku z prodlení výslovně připouští. Dovolatelka poukazuje na skutečnost, že otázka smluvní volnosti při stanovení výše úroku z prodlení je odvolacími soudy řešena rozdílně, což dokladuje odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích pobočky v Táboře ve věci vedené pod sp. zn. 15 Co 685/2001, kde při zdůraznění smluvní volnosti účastníků občanskoprávních vztahů byl vysloven právní názor, že výši úroku z prodlení lze stanovit dohodou smluvních stran i v jiné výši, než představuje dvojnásobek diskontní sazby ČNB. K otázce souladu sjednané výše úroku z prodlení s dobrými mravy se žalobkyně vědomě v dovolání nevyjadřuje s tím, že odvolací soud uvedenou otázku nehodnotil. Z důvodů shora popsaných navrhuje rozsudky soudů obou stupňů v uvedeném rozsahu zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k dovolání především namítá, že rozsudek odvolacího soudu není rozhodnutím po právní stránce zásadního významu, neboť kogentní povaha občanskoprávní úpravy úroku z prodlení je obecně přijímána doktrínou i praxí. Dovolání považuje za nedůvodné. Obsahuje-li ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. formulaci, že „výši úroku z prodlení stanoví prováděcí předpis,“ má takový odkaz závaznou povahu a nelze se od něj odchýlit. Jestliže by zákonodárce chtěl projevit vůli opačnou, nepochybně by svůj úmysl v zákonném textu výslovně vyjádřil například použitím formulace „není-li dohodnuto jinak,“ jak tomu učinil pro oblast vztahů obchodněprávních. K podpoře svých závěrů odkazuje na rozhodnutí publikované v časopise Právní rozhledy č. 5, ročník 1997, str. 268, které sice neřeší primárně otázku přípustnosti dohody o výši úroku z prodlení ve vztazích spadajících pod režim občanského zákoníku, nicméně při řešení v něm nastolené právní otázky vychází z předpokladu kogentní povahy ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. Srozuměn není ani s názorem dovolatelky, že pro závěr o dispozitivní povaze citovaného ustanovení svědčí ústavní zásada, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, neboť právě citovaným zákonným ustanovením je volnost jednání omezena stanovením výše úroku z prodlení bez toho, že by bylo smluvním stranám umožněno se od této zákonné úpravy odchýlit. Protože citované ustanovení brání nejen zvýšení, ale i snížení sazby úroku z prodlení dohodou, chrání tím obě smluvní strany a rozpor s ústavně zaručenými právy a svobodami proto v kogentní povaze občanskoprávní úpravy úroku z prodlení spatřovat nelze. Smluvní ujednání o úroku z prodlení by navíc v posuzované věci bylo vzhledem k výši sjednaného úroku z prodlení neplatné pro rozpor s dobrými mravy.

Stanovisko dovolatelky k vyjádření žalovaného bylo soudem prvního stupně doručeno po uplynutí lhůty k podání dovolání (srov. § 241b odst. 3, větu první, o. s. ř.); nutno však dodat, že ani kdyby byl dovolací soud oprávněn přihlédnout k argumentům dovolatelky uvedeným ve zmíněném stanovisku, nebyly by způsobilé ovlivnit dovolacím soudem níže přijaté řešení dovolacímu přezkumu otevřené právní otázky.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.*)

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů) po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. k tomu legitimovaným subjektem (žalobkyní) za splnění podmínky jeho advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), se zabýval nejdříve otázkou, zda je dovolání v dané věci přípustné.

Podle ustanovení § 236 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Směřuje-li dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně (jak tomu bylo i v posuzované věci), připouští zákon dovolání pouze v případě, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (srov. § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.). Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

S přihlédnutím k uplatněnému dovolacímu důvodu a jeho obsahovému vymezení je otevřeno dovolacímu přezkumu řešení právní otázky, zda si mohou smluvní strany v občanskoprávních vztazích sjednat jinou výši úroku z prodlení, než jak je upravena v ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. Tato otázka byla pro rozhodnutí odvolacího soudu podstatná, neboť na ní bylo založeno. Absence poznatků o tom, že by zmíněná právní otázka byla dovolacím soudem v minulosti již řešena, resp. že by se její výklad ustálil v judikatuře odvolacích soudů, činí dovolání žalobkyně přípustným.

Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení skutkového stavu příslušné právní normě, jež vede soud k závěru o právech a povinnostech účastníků. Právní posouzení je nesprávné, dopustil-li se soud při této činnosti omylu, tzn. když na správně zjištěný skutkový stav aplikoval jinou právní normu nebo aplikoval sice správnou právní normu, ale nesprávně ji vyložil, nebo ze skutečností najisto postavených vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle článku 2 odst. 3 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku ČR, ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb. (dále jen „Listina“), může každý činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Účastníci občanskoprávních vztahů si mohou vzájemná práva a povinnosti upravit dohodou odchylně od zákona, jestliže to zákon výslovně nezakazuje a jestliže z povahy ustanovení zákona nevyplývá, že se od něj odchýlit nelze (§ 2 odst. 3 obč. zák.).

Podle ustanovení § 517 odst. 1, věty první, obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis. Podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, činí výše úroků z prodlení ročně dvojnásobek diskontní sazby, stanovené Českou národní bankou a platné k prvnímu dni prodlení s plněním peněžitého dluhu.

Pro vyřešení právní otázky, která byla předestřena přezkumu v dovolacím řízení, je rozhodující, zda ustanovení § 517 odst. 2, věta za středníkem, obč. zák. je z hlediska stanovení výše úroku z prodlení kogentní povahy či nikoliv, tedy zda může být jeho aplikace na právní poměry účastníků projevem jejich vůle vyloučena či omezena. Pro ustanovení občanského zákoníku zásadně platí, že účastníci občanskoprávních vztahů mohou aplikaci těchto ustanovení na svůj právní vztah vyloučit či omezit, tedy že jde o ustanovení dispozitivní povahy. Přesto však občanský zákoník obsahuje rovněž řadu ustanovení povahy kogentní. Jde přitom o taková ustanovení, která odchylnou úpravu účastníků buď výslovně zakazují, nebo z jejichž povahy vyplývá, že se od něj odchýlit nelze (srov. § 2 odst. 3 obč. zák.). Ustanovení § 517 odst. 2, věta za středníkem, obč. zák. účastníkům dohodu o jiné výši úroku z prodlení výslovně nezakazuje, nemožnost přijetí odchylné smluvní úpravy však vyplývá z povahy tohoto ustanovení. Uvádí-li se v něm, že „výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis,“ nenechává gramatický výklad tohoto ustanovení prostor pro úvahy, zda lze výši úroku z prodlení či poplatku z prodlení stanovit jinak, tedy ani dohodou účastníků. K opačnému závěru nelze dospět ani přirovnáváním § 517 odst. 2 obč. zák. k ustanovení § 369 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, které upravuje rovněž úroky z prodlení, byť ve vztazích obchodněprávních. Dispozitivní povaha ustanovení § 369 odst. 1 obch. zák.

je dána již tím, že dohodu účastníků o výši úroku z prodlení – na rozdíl od občanského zákoníku – výslovně předvídá. Z toho, že zmíněné ustanovení obchodního zákoníku je povahy dispozitivní, však nelze bez dalšího dovozovat, že dispozitivní povahu musí mít rovněž ustanovení upravující obdobný institut práva v oblasti občanskoprávních vztahů. Naopak se v dané souvislosti nabízí argument vznesený odvolacím soudem, že pokud by zákonodárce chtěl zakotvit možnost jiné dohody o výši úroku z prodlení i pro účastníky občanskoprávních vztahů, nic mu nebránilo postupovat stejně jako při tvorbě úpravy obchodněprávní a smluvní volnost účastníků v této věci výslovně v příslušném ustanovení občanského zákoníku zakotvit. Skutečnost, že tak neučinil, podporuje závěr, že takový úmysl v rámci občanskoprávní úpravy neprojevil proto, že ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. bylo konstituováno jako ustanovení kogentní povahy. Ani z hlediska funkční interpretace citovaného ustanovení nelze dovodit jiný závěr, než že výše úroku z prodlení je jím stanovena pro účastníky občanskoprávních vztahů závazně. Institut úroku z prodlení plní v občanskoprávní úpravě funkci nepříznivé majetkové sankce vůči dlužníku za nikoliv včasné splnění peněžitého dluhu. Obdobnou funkci může plnit rovněž institut smluvní pokuty.

Právo na smluvní pokutu může být založeno výhradně smluvním ujednáním účastníků, na nichž je ponecháno i stanovení její výše, pouze s tím omezením, že dohodnutá výše smluvní pokuty nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Naproti tomu právo na úrok z prodlení svědčí věřiteli – za splnění stanovených podmínek – přímo ze zákona, tzn. nezávisle na vůli účastníků občanskoprávního vztahu. Z takto definované zásadní odlišnosti uvedených právních institutů vyplývá, že by docházelo ke stírání rozdílů mezi jejich funkcemi v případě, že by výši úroku z prodlení (stejně jako výši smluvní pokuty) bylo možné stanovit dohodou účastníků, neboť v takovém případě by suplovalo institut smluvní pokuty jako smluvního nástroje k vynucení plnění. Pokud měla dovolatelka v posuzované věci v úmyslu zakotvit ve smlouvě pro případ nikoliv včasného vrácení půjčky citelnější sankci, než jakou v neprospěch žalovaného představuje úrok z prodlení v zákonné výši, nic jí nebránilo za tímto účelem využít institutu smluvní pokuty a naplnit tím jeho funkci.

Závěr o kogentní povaze ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. přijala již dříve i právní teorie (k tomu srov. například: Bejček, J., Režim smluvních pokut a úroků z prodlení, Daně 94, 7: 1., Bejček, J., Právní úprava a interpretační problémy smluvních pokut a úroků z prodlení, Časopis pro právní vědu a praxi 95, 1: 31., Biolek, V., Wildt, P., K rozlišování mezi smluvní pokutou a úrokem z prodlení, časopis Právní rozhledy, 97. 9: 465., Zlesák, T., Kuchař, O., Smlouva na pojištění majetku, Právní rádce 98, 5: 36., Petr, B., Ještě jednou k problematice smluvních pokut, časopis Právní rozhledy, 99, 4: 203.).

Nelze přisvědčit názoru, že vzniká-li pochybnost ohledně povahy ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák., musí být – mimo jiné i s ohledem na článek 2 odst. 3 Listiny – vždy učiněn závěr ve prospěch smluvní volnosti a že k opačnému závěru by mohl vést jen výslovný zákaz jiné dohody účastníků. Aplikace článku 2 odst. 3 Listiny nepřichází v posuzované věci v úvahu a nemůže sloužit ani jako interpretační vodítko pro zjištění povahy zkoumaného ustanovení. Je-li totiž výše úroku z prodlení v občanském zákoníku (jak bylo vyloženo výše) stanovena kogentně a účastníkům není umožněno, aby si svá práva a povinnosti upravili jiným než v ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. stanoveným způsobem, je třeba případnou jinou dohodu účastníků považovat z hlediska článku 2 odst. 3 Listiny za zakázanou. Tzv. autonomie vůle stran se v takovém případě nemůže uplatnit, neboť nikdo nesmí činit to, co je zákonem zakázáno (článek 2 odst. 3 Listiny per argumentum a contrario).

Odmítnout je třeba i argument dovolatelky, že výše úroku z prodlení je stanovena podzákonným právním předpisem (nařízením vlády č. 142/1994 Sb.). Rovněž tento názor vychází z nesprávné interpretace ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. Uvádí-li citované ustanovení, že „výši úroku z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis,“ je výše úroku z prodlení upravena právě tímto ustanovením – tedy zákonem, nikoliv podzákonným právním předpisem, na který odkazuje. Zákonodárcem (zřejmě z důvodu pružnější reakce na situaci na peněžním trhu) použitý legislativní

nástroj ke stanovení konkrétní výše úroku z prodlení v daném čase (tedy využití předpisu nižší právní síly, jenž navázal výši úroku z prodlení na diskontní sazbu vyhlašovanou Českou národní bankou) na tom nic nemění; základem (pramenem) takto stanovené výše úroku z prodlení nadále zůstává zákon, a to ustanovení § 517 odst. 2, věta za středníkem, obč. zák. Bezvýznamná z hlediska závěru o kogentní povaze citovaného ustanovení je pak dovolatelkou namítaná skutečnost, že konkrétní výše úroku z prodlení vykazuje v závislosti na výši diskontní sazby stanovené ČNB během let značné výkyvy.

Lze uzavřít, že dospěl-li odvolací soud k závěru, že výši úroku z prodlení si účastníci řízení nemohli ve smlouvě o půjčce platně dohodnout ve výši desetinásobku diskontní sazby stanovené ČNB, je jeho rozhodnutí v rozsahu, v jakém je byl dovolací soud z hlediska uplatněných dovolacích důvodů oprávněn přezkoumat, správné. Jelikož nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), k nimž je dovolací soud povinen přihlédnout, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

O nákladech dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5, věty první, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V dovolacím řízení neúspěšné žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit žalovanému náklady, které mu vznikly v souvislosti s podáním vyjádření k dovolání prostřednictvím advokáta. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta v částce 8540 Kč (§ 2 odst. 1, § 3 odst. 1, § 10 odst. 3, § 16 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. v platném znění), a z paušální částky 75 Kč (§ 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění).

**) Proti tomuto rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. [I. ÚS 369/05](#), odmítl.*